

ved Kollision mellem Embedsvirksomhed og Bivirksomhed, men jeg ved oprigtig talt ikke, hvortil det ærede Medlem sigtede. Thi naar jeg undtager saadan noget som, at en tidligere Minister, nemlig Alberti, havde en Bivirksomhed, kan jeg ikke erindre, at der har været nogen Kollision af denne Art. Jeg kan give det ærede Medlem fra Odense Ret i, at Embedsmændene ikke bør tage Pladsen op for andre i Bivirksomheder. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at der er mange Bivirksomheder, som f. Eks. Stillingen som Revisor, Bestyrelsesmedlem eller lignende i et Aktieselskab, hvor man ikke kan sige, at Embedsmanden tager Pladsen op for andre, da det i Regelen er den paagældende Virksomhed, der ønsker Embedsmanden paa Grund af den Dygtighed, han anses for at være i Besiddelse af.

Ved hele dette Spørgsmaals Behandling i Kommissionen og ogsaa her i Tinget forekommer det mig imidlertid, at man har lagt Eftertrykket udelukkende eller næsten udelukkende paa Indtægten. Men det er jo ikke det, det egentlig drejer sig om. Hvor meget en Mand har at leve af, kan være meget interessant for dem, der ere interesserede i at kigge efter, hvad andre have at leve af. Men nu er det dog saaledes, at der er meget forskellige Bivirksomheder, som lønnes meget forskelligt. Der er Stillinger i Bestyrelser for større Selskaber, hvor der gives en meget høj Tantième og maaske ogsaa fast Løn for Bestyrelsesmedlemmerne — jeg selv staaer noget fremmed for disse Forhold, desværre — Stillinger, hvor Arbejdet kan være overordentlig ringe, men der kan ogsaa undertiden gives en meget lav Betaling for en Bivirksomhed, som tager betydelig Tid. Og herom er det, jeg siger, at det kommer ikke Staten ved, hvor meget den paagældende faar for denne Virksomhed. Hvad der kommer Staten ved, er den Tid, som Bivirksomheden tager, og saa de andre Forhold med Hensyn til Bivirksomhedernes Art, som jeg nylig nævnte, og som for øvrigt har fundet sit Udtryk i § 1, mod hvis Affattelse jeg intet som helst har at indvende, tværtimod!

Man har opgivet at fastsætte Lovregler for Rigsdagsmænd, og det kan for saa vidt ogsaa være rigtigt, som dette altid, som det ogsaa blev fremhævet af det ærede Medlem, der indledte denne Forhandling: (C. Sørensen), bliver et Spørgsmaal mellem den paagældende Rigsdagsmand og hans Vælgere. Og dog har, hvad ogsaa det ærede Medlem fra Ringsted berørte, Rigsdagsmænds Ben og Rigsdagsmænds Venners Ben givet Anledning til megen og meget berettiget

Anke. Lovregler herfor kan der dog sikkert ikke gives. Det drejer sig i alle Tilfælde om Takt og Blufærdighed, og isaa Henseende var det ikke saa galt for vort hele offentlige Liv, om de Folk, som ere Folkets Tillidsmænd paa Ting, foregik Befolkningen med et godt Eksempel. Rigsdagsmænd bør dernæst være meget varsomme med at træde i Spidsen for Virksomheder eller lade sig sætte ind i Kommissioner og den Slags Ting, hvor der udkræves en Indsigt, som de ikke ere i Besiddelse af. Siden jeg er inde paa at tale om Takt og Blufærdighed — Moralgrundsætninger, tror jeg det kaldes i Kommissionsbetænkningen —, kunde jeg ønske at sige, at det var rigtigst, at de forskellige Partier, naar de f. Eks. sende Repræsentanter til internationale Kongresser, passede paa, at der kun blev sendt Repræsentanter, der sidde inde med de sproglige Betingelser for i alt Fald saa nogenlunde at kunne følge de Forhandlinger, som foregaa der, thi sidde de ikke inde med de sproglige Betingelser, er deres Deltagelse i saadanne Kongresser fuldstændig meningsløs og egnet til at kaste et vist Latterlighedens Skær over Deltagelsen. Dette er ogsaa noget, der respekteres i alle andre Lande.

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sagde, at den offentlige Mening gik ud paa, at Rigsdagsmænd sørgede for at mele deres egen Kage. Hvorvidt dette er en offentlig Mening, skal jeg ikke kunne sige, men under alle Omstændigheder tror jeg at maatte sige, at en saadan Mening er ganske uberegtiget. Folk, der deltagte i det offentlige Liv, maa nu en Gang finde sig i paa den Maade at blive stillede i Gabestokken. Lidt kan der imidlertid altid ligge til Grund for en saadan Opfattelse. Det var saaledes sikkert en afgjort Fejl, at man i sin Tid faktisk oprettede en Nationalbankdirektørstilling som Retrætepost for en Minister, og det var saa meget uheldigere, som det viste sig, at den paagældende var totalt uvidende om forskellige Begreber, der forefaldt indenfor Bankverdenen, og derved fik Lejlighed til for Offentligheden at godtgøre, at han ikke egnede sig til at indehave denne Post. Det forekommer mig ogsaa, at det var for meget af det gode, at man fik to Gaardejere til Direktører for Hypotekbanken, i Særdeleshed naar der var kompetente Ansøgere dertil. Thi hverken Gaardejere eller Professorer — i alt Fald naar det ikke er nationalekonomiske Professorer — ere naturlige Indehavere af saadanne Poster. Men dette er, som sagt, et Taktspørgsmaal hos Rigsdagsmændene og hos de politiske Partier, disse tilhøre.